

ագգային

Կոմ Լև Նիկոլայի Տոյսոյին եւ շատ ան սիրում, հասկանալի եւ «Պատերազմի խաղաղություն» վերջ: Երբ սիրում եմ, նշանակում է ոնց որ քն մի ֆիլմի կառուցում եմ: Ավելի «բարդ» հեղինակների էլ կարծես հասկանում եմ, զոնե ինձ այդպես է բովում, որովհետեւ մեծագույն հաճույք եմ ստանում նրանց ընթերցելուց: Կա՛րկա Ջոյս, Պոուս: Ա՛՛վ է «մերսվոր», որ հասկանում եմ նրանց: Ինչ-ի՞ր կոմ Տոյսոյի, էլ ո՛վ, նաեւ մյուսները, հարկա էլ ո՛վ: Բայց ո՞վ է մերսվոր, որ ժիրայ Լիդարիսյանին, ինչպես դարձվում է չեմ հասկանալի: Ժիրայ Լիդարիսյանը, ուրիշ ոչ ոք: Երբ, անուշ, իմ, չեմ հասկանալի:

Իմ ուր հողվածները մի կական աղբյուրություն ունեն. ինքն չափով գեղատաղանտության 80-ամյակի

կերտել, որովհետեւ անցյալի մեջ հեմարան ունենալի՞մ մեծ ժողովրդի բարոյականը փոխելու համար: Բայց մի քան սեփական դասվանդությունը հագուող այլու, իր ընդդիմախոսին անողայնան անձնական վերադարձում հասցնելու եւ իմ մասնագրությունները ծաղրանկարի վերածելու համար արժեք Հայոց ցեղասպանությունը միջոց ծառայելուն, չէ՞ որ խնդրո առարկան շատ է լուրջ եւ շատ է խորը, համազգային ու միաժամանակ ամեն մեկիս վերաբերող, դարձող ու մտաբերող: Կարելի՞ է սեփական անճեմադասելի անճեման հարկալի սերելուց, այն՝ մակարդակի իջնել, որ ինչ քայլ քայլ հեմալայ սողեր գրելու: «Եվ իմնա դարձվում է, որ մեզ անհրաժեշտ է գեղատաղանտությունը, որովհետեւ կարողանանք այդ վիճակը զգալ ու ազնվանալ»: Եվ միայն անուշակ հեղինակնով ավելաց-

յա՛մ այն «հոգեբանական ուսումնասիրության» կարիք չունի, չէ՞ որ «այդ անդրադարձը կարող էր շատ հեմալիք լինել»:

Դուք մեղադրում եմ, որ ինձ մասնագրություն կա դասնություն, հիշողություն, զգացմունքներ, շուրջայական հարաբերությունների եւ բարոյականության միջոց: Մինչդեռ դասնությունը եւ հասկանալի դասնությունը այս ամենի եւ դեռ ուրիշ բաների անհավասարի միասնությունն է, որ դուք զոնե դարձվում եմ իմանալ:

Դուք ինձ մեղադրում եմ, որ չեմ նկատել, քե «Յերազանդության 80-ամյակի առթիվ այս դեմսությունը կազմակերպեց բազմաթիվ միջոցառումներ» եւ հասկանալի գեղատաղանտության բանգարներ «նույն այդ գեղատաղանտությունը չնոտանալու համար»: Այդ այդ նույն բանգար-

ՉԵՐԱՍՊԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

Ինձ այլազգի ընդդիմախոս սվեֆ

ՊԵՐՃ ՉԵՅԹՈՒՆՅԱՆ

Մայիսի 17-ի մեր համարում հրատարակելի վիճակ գրող ՊերՃ Չեյթոնյանի «Տիմի» էլ լռեմ: Վերադարձվում է նախագահի գլխավոր խորհրդակցական ժիրայ Լիդարիսյանի «Տայկական գեղատաղանտության 80-ամյակի առթիվ երեսնամյակից զիջած գիտնականական արժեքները կարող են լինել ազգային ինքնությանը, այստիպի ջանասիրությանը, այստիպի հմտությանը յուրաքանչյուր ավանդակի դեմագոգիան: Այդ ե՛րբ հասցրիք:

«Եվ վայ այն ժողովուրդներին, որոնք գրված են այդ կերպով: Եղա՛վ, դարձում գլխավոր խորհրդակցական, ինչու՞ աշխատեմ շատ, այստիպի ջանասիրությանը, այստիպի հմտությանը յուրաքանչյուր ավանդակի դեմագոգիան: Այդ ե՛րբ հասցրիք:

«Հասկալ է, որ ինչ-որ անհանգստություն կա իմ բարեկամ ՊերՃ Չեյթոնյանի մեջ, որ ինչ-որ բան չի գտնում նրան, բայց կասկածում եմ, որ դա գեղատաղանտությանը կաղված հոթը լինի»: Ժ. Լիդարիսյանը մի քանի տեղ ինձ իր բարեկամն է նորոգում: Հասկանալի, որ ուրեմն եւ ինձ էլ բարեկամ չեմ: Բայց այդ ինչ կասկածներ են, այն ինչ վարձեր են դիմացինի հնարավոր մեծերը «կարդալու», եւ այդ «ընթերցում» օգտագործելու հնարավոր ողջմիակայի համար: Փոխանակ անդրադարձեր այդ գրադրումներին, նա լռեմ է գոնե իմանալ, որ իմ ստեղծագործական կյանքի վերջին ասանիկը սարխելին հենց Հայոց ցեղասպանությունն է եղել իմ հիմնական քեման: 1979 թվականին, երբ մոլեգնում էր քեմանկյան ստեղծական սեպակցում, եւ գրեցի «Ոսկի, դասարանն է գալիս» դրաման, նվիրված մեր ազգային վիճակում Ստոյանին Թեղեղեղյանին եւ ի գիտություն Ժ. Լիդարիսյանին, գրեք դասարան ներկայացումը արգելվեց ցուցադրել: Այնուհետեւ, դարձյալ կոմունիստական օբեկտի օրով, երբ հանրապետության Գրողների միության վարչության Բարսեղյանի չեմ ներկում եւ չեմ ընդհանրապես հոստությունից զտել» նման երախտանո դրամավածով, գրեցի երկուրդ դրաման «Մեծ լուրջություն» նվիրված «Կարոտանի, Սեւակի եւ Կոմիտասի» եղբայրական կյանքի վերջին օրերին: Այս «Արջին արևազայր» ծավալուն վերջ, որի հեղինակներն են Գրիգոր Չեյթոնյանը եւ Մեծ եղբորի գոն մեր մյուս փայլուն մտադրականները: Իսկ դուք, այս փաստերը մի կողմ դրած, «կասկածում» եմ, վործում եմ մեմեր կարդալ, դարձյալ նախագրություններ եմ վերագրում ինձ եւ գրում, որ հարկալ քե «դա գեղատաղանտությանը կաղված հարց լինի»: Եղա՛վ, դարձում Լիդարիսյան, ինչու՞ չեմ ավատում ձե կենսագրությունը, ձե անցյալը, «Չորյան» հաստատությունը, որի կիմնադիր սեփական եմ եղել երկար ու երկար սարխել եւ դասարանի եմ Հայոց դասը, այսինքն այն ժամանակ ձե մեմեր իսկ չի անցել, քե «մեզ անդամադրում են գեղատաղանտությունն ու նրա հեղինակները»: Ինչու՞ կրքացատեմ այս հանկարծակի կերտարանափոխությունը եւ ար-

անի շուրջը նայեմ, նայեմ, նայեմ, մի գրեցեմ, այս կոչակաղ կորոզը, Եղեմնի այս անգուզական հուշարձանը ովե՛ր են կատարել: Կոմունիստները չէ՛ն: Հե՛տ» ինչ: Չէ՛ որ կոմունիստները, կենտրոնի ճեման հեմալանով, քեմով էլ գեղատաղանտության հարցի սերերը չէին, դարձյալ ինձ մեղադրելու լռեցնելու, ժողովրդին սիրաւանելու մի ակն էր դա, քե կողմն խեղացի ակն: Չեմ միջոցառումներն էլ խեղացի ակն երբ. ով է բան ասում...

Դուք մեղադրում եմ նաեւ իմ կարճատևությունը, հարց այդով, քե «Արյուք գեղատաղանտությունը դեմ է դեմսության ֆաղափականության հի՛մը լինել», այն դեղմում, երբ ինչ սեմով սոխակի վրա գրել եմ, որ «դեռ նոր նոր ոսկի կանգնող մեր դեմսության համար դեռես վաղ է Հայոց դասնագիտության դրուական կարգի լինել, դեմսությունը գոնե այսօր դեմ է գործի յուրովի, ձողորմ ու իր մտավորականությունը յուրովի»: Գրել եմ, չէ՛, ինչու՞ եմ ինձ վերագրում նաեւ այն մեղադր, որ եւ չեմ գործել: Ուրիշ հարց, որ դեմսությունը, կրկնում եմ, սեփական գործակալները, չլռեմ է փարաքի ժողովրդի վզին, չլռեմ է հեմո հեմոները, կարի կարի ներքինն նրան, քե անցյալը «սակամ» է կամ «աղբանում», չլռեմ է մեր ազգային ցավը որպանսիզմի գոն դարձել:

Ժ. Լիդարիսյանը դարձյալ նեմ գալիս լինում է խոսքս, հայտարարելով, քե եւ իր անագում եմ Հայաստանի ժողովրդին, քե եւ մեղադրում եմ ինձ հեմալանալ, որ եւ մեղադրում եմ ինձ դեմսությանը ժողովրդին երկու քեմներին բաժանելու համար վաճառողների եւ գեղատաղանտության: Եւ հասկանում եմ, որ «անագում է ժողովրդին» ասելով, նա ուզում է ընթերցողին իմ դեմ սրամարել, մինչդեռ ընթերցողին իմ դեմ կարող էր սրամարել միայն ընդդիմախոսի ճեմարիս ու համոզիչ խոսքը եւ մանափանդ դարձեւ կեցվածքը:

Շահան Շահնուրի մասին... Մի տղա, մի տղա... Այս ինչ եմ անում եւ, այս ում հեմ եմ վիճում: Մեկ ուրիշ հայի՛: Հայր հայի հե՛տ է վիճում համազգային մեծագույն ողբերգության մասին կոտորուցող ձեմերին... Այս ինչ արտադր է, ինչ անհեթեթություն... Հաստատություն մի մանուկի արցունքի դիմաց կազարավոր հայ մանուկների արցունքը... Չէ, եւ այստեղ վերջակն եմ դեմ, չեմ կարող ստոր դաստիարակ այս հարցերի մասին վիճել հայ մարդու հեմ: Ինձ այլազգի ընդդիմախոս սվեֆ:

«Մեծ լուրջություն» նվիրված «Կարոտանի, Սեւակի եւ Կոմիտասի» եղբայրական կյանքի վերջին օրերին: Այս «Արջին արևազայր» ծավալուն վերջ, որի հեղինակներն են Գրիգոր Չեյթոնյանը եւ Մեծ եղբորի գոն մեր մյուս փայլուն մտադրականները: Իսկ դուք, այս փաստերը մի կողմ դրած, «կասկածում» եմ, վործում եմ մեմեր կարդալ, դարձյալ նախագրություններ եմ վերագրում ինձ եւ գրում, որ հարկալ քե «դա գեղատաղանտությանը կաղված հարց լինի»: Եղա՛վ, դարձում Լիդարիսյան, ինչու՞ չեմ ավատում ձե կենսագրությունը, ձե անցյալը, «Չորյան» հաստատությունը, որի կիմնադիր սեփական եմ եղել երկար ու երկար սարխել եւ դասարանի եմ Հայոց դասը, այսինքն այն ժամանակ ձե մեմեր իսկ չի անցել, քե «մեզ անդամադրում են գեղատաղանտությունն ու նրա հեղինակները»: Ինչու՞ կրքացատեմ այս հանկարծակի կերտարանափոխությունը եւ ար-

անի շուրջը նայեմ, նայեմ, նայեմ, մի գրեցեմ, այս կոչակաղ կորոզը, Եղեմնի այս անգուզական հուշարձանը ովե՛ր են կատարել: Կոմունիստները չէ՛ն: Հե՛տ» ինչ: Չէ՛ որ կոմունիստները, կենտրոնի ճեման հեմալանով, քեմով էլ գեղատաղանտության հարցի սերերը չէին, դարձյալ ինձ մեղադրելու լռեցնելու, ժողովրդին սիրաւանելու մի ակն էր դա, քե կողմն խեղացի ակն: Չեմ միջոցառումներն էլ խեղացի ակն երբ. ով է բան ասում...

Դուք մեղադրում եմ նաեւ իմ կարճատևությունը, հարց այդով, քե «Արյուք գեղատաղանտությունը դեմ է դեմսության ֆաղափականության հի՛մը լինել», այն դեղմում, երբ ինչ սեմով սոխակի վրա գրել եմ, որ «դեռ նոր նոր ոսկի կանգնող մեր դեմսության համար դեռես վաղ է Հայոց դասնագիտության դրուական կարգի լինել, դեմսությունը գոնե այսօր դեմ է գործի յուրովի, ձողորմ ու իր մտավորականությունը յուրովի»: Գրել եմ, չէ՛, ինչու՞ եմ ինձ վերագրում նաեւ այն մեղադր, որ եւ չեմ գործել: Ուրիշ հարց, որ դեմսությունը, կրկնում եմ, սեփական գործակալները, չլռեմ է փարաքի ժողովրդի վզին, չլռեմ է հեմո հեմոները, կարի կարի ներքինն նրան, քե անցյալը «սակամ» է կամ «աղբանում», չլռեմ է մեր ազգային ցավը որպանսիզմի գոն դարձել:

Ժ. Լիդարիսյանը դարձյալ նեմ գալիս լինում է խոսքս, հայտարարելով, քե եւ իր անագում եմ Հայաստանի ժողովրդին, քե եւ մեղադրում եմ ինձ հեմալանալ, որ եւ մեղադրում եմ ինձ դեմսությանը ժողովրդին երկու քեմներին բաժանելու համար վաճառողների եւ գեղատաղանտության: Եւ հասկանում եմ, որ «անագում է ժողովրդին» ասելով, նա ուզում է ընթերցողին իմ դեմ սրամարել, մինչդեռ ընթերցողին իմ դեմ կարող էր սրամարել միայն ընդդիմախոսի ճեմարիս ու համոզիչ խոսքը եւ մանափանդ դարձեւ կեցվածքը:

«Մեծ լուրջություն» նվիրված «Կարոտանի, Սեւակի եւ Կոմիտասի» եղբայրական կյանքի վերջին օրերին: Այս «Արջին արևազայր» ծավալուն վերջ, որի հեղինակներն են Գրիգոր Չեյթոնյանը եւ Մեծ եղբորի գոն մեր մյուս փայլուն մտադրականները: Իսկ դուք, այս փաստերը մի կողմ դրած, «կասկածում» եմ, վործում եմ մեմեր կարդալ, դարձյալ նախագրություններ եմ վերագրում ինձ եւ գրում, որ հարկալ քե «դա գեղատաղանտությանը կաղված հարց լինի»: Եղա՛վ, դարձում Լիդարիսյան, ինչու՞ չեմ ավատում ձե կենսագրությունը, ձե անցյալը, «Չորյան» հաստատությունը, որի կիմնադիր սեփական եմ եղել երկար ու երկար սարխել եւ դասարանի եմ Հայոց դասը, այսինքն այն ժամանակ ձե մեմեր իսկ չի անցել, քե «մեզ անդամադրում են գեղատաղանտությունն ու նրա հեղինակները»: Ինչու՞ կրքացատեմ այս հանկարծակի կերտարանափոխությունը եւ ար-

անի շուրջը նայեմ, նայեմ, նայեմ, մի գրեցեմ, այս կոչակաղ կորոզը, Եղեմնի այս անգուզական հուշարձանը ովե՛ր են կատարել: Կոմունիստները չէ՛ն: Հե՛տ» ինչ: Չէ՛ որ կոմունիստները, կենտրոնի ճեման հեմալանով, քեմով էլ գեղատաղանտության հարցի սերերը չէին, դարձյալ ինձ մեղադրելու լռեցնելու, ժողովրդին սիրաւանելու մի ակն էր դա, քե կողմն խեղացի ակն: Չեմ միջոցառումներն էլ խեղացի ակն երբ. ով է բան ասում...

Դուք մեղադրում եմ նաեւ իմ կարճատևությունը, հարց այդով, քե «Արյուք գեղատաղանտությունը դեմ է դեմսության ֆաղափականության հի՛մը լինել», այն դեղմում, երբ ինչ սեմով սոխակի վրա գրել եմ, որ «դեռ նոր նոր ոսկի կանգնող մեր դեմսության համար դեռես վաղ է Հայոց դասնագիտության դրուական կարգի լինել, դեմսությունը գոնե այսօր դեմ է գործի յուրովի, ձողորմ ու իր մտավորականությունը յուրովի»: Գրել եմ, չէ՛, ինչու՞ եմ ինձ վերագրում նաեւ այն մեղադր, որ եւ չեմ գործել: Ուրիշ հարց, որ դեմսությունը, կրկնում եմ, սեփական գործակալները, չլռեմ է փարաքի ժողովրդի վզին, չլռեմ է հեմո հեմոները, կարի կարի ներքինն նրան, քե անցյալը «սակամ» է կամ «աղբանում», չլռեմ է մեր ազգային ցավը որպանսիզմի գոն դարձել:

Ժ. Լիդարիսյանը դարձյալ նեմ գալիս լինում է խոսքս, հայտարարելով, քե եւ իր անագում եմ Հայաստանի ժողովրդին, քե եւ մեղադրում եմ ինձ հեմալանալ, որ եւ մեղադրում եմ ինձ դեմսությանը ժողովրդին երկու քեմներին բաժանելու համար վաճառողների եւ գեղատաղանտության: Եւ հասկանում եմ, որ «անագում է ժողովրդին» ասելով, նա ուզում է ընթերցողին իմ դեմ սրամարել, մինչդեռ ընթերցողին իմ դեմ կարող էր սրամարել միայն ընդդիմախոսի ճեմարիս ու համոզիչ խոսքը եւ մանափանդ դարձեւ կեցվածքը:

«Մեծ լուրջություն» նվիրված «Կարոտանի, Սեւակի եւ Կոմիտասի» եղբայրական կյանքի վերջին օրերին: Այս «Արջին արևազայր» ծավալուն վերջ, որի հեղինակներն են Գրիգոր Չեյթոնյանը եւ Մեծ եղբորի գոն մեր մյուս փայլուն մտադրականները: Իսկ դուք, այս փաստերը մի կողմ դրած, «կասկածում» եմ, վործում եմ մեմեր կարդալ, դարձյալ նախագրություններ եմ վերագրում ինձ եւ գրում, որ հարկալ քե «դա գեղատաղանտությանը կաղված հարց լինի»: Եղա՛վ, դարձում Լիդարիսյան, ինչու՞ չեմ ավատում ձե կենսագրությունը, ձե անցյալը, «Չորյան» հաստատությունը, որի կիմնադիր սեփական եմ եղել երկար ու երկար սարխել եւ դասարանի եմ Հայոց դասը, այսինքն այն ժամանակ ձե մեմեր իսկ չի անցել, քե «մեզ անդամադրում են գեղատաղանտությունն ու նրա հեղինակները»: Ինչու՞ կրքացատեմ այս հանկարծակի կերտարանափոխությունը եւ ար-

անի շուրջը նայեմ, նայեմ, նայեմ, մի գրեցեմ, այս կոչակաղ կորոզը, Եղեմնի այս անգուզական հուշարձանը ովե՛ր են կատարել: Կոմունիստները չէ՛ն: Հե՛տ» ինչ: Չէ՛ որ կոմունիստները, կենտրոնի ճեման հեմալանով, քեմով էլ գեղատաղանտության հարցի սերերը չէին, դարձյալ ինձ մեղադրելու լռեցնելու, ժողովրդին սիրաւանելու մի ակն էր դա, քե կողմն խեղացի ակն: Չեմ միջոցառումներն էլ խեղացի ակն երբ. ով է բան ասում...

Դուք մեղադրում եմ նաեւ իմ կարճատևությունը, հարց այդով, քե «Արյուք գեղատաղանտությունը դեմ է դեմսության ֆաղափականության հի՛մը լինել», այն դեղմում, երբ ինչ սեմով սոխակի վրա գրել եմ, որ «դեռ նոր նոր ոսկի կանգնող մեր դեմսության համար դեռես վաղ է Հայոց դասնագիտության դրուական կարգի լինել, դեմսությունը գոնե այսօր դեմ է գործի յուրովի, ձողորմ ու իր մտավորականությունը յուրովի»: Գրել եմ, չէ՛, ինչու՞ եմ ինձ վերագրում նաեւ այն մեղադր, որ եւ չեմ գործել: Ուրիշ հարց, որ դեմսությունը, կրկնում եմ, սեփական գործակալները, չլռեմ է փարաքի ժողովրդի վզին, չլռեմ է հեմո հեմոները, կարի կարի ներքինն նրան, քե անցյալը «սակամ» է կամ «աղբանում», չլռեմ է մեր ազգային ցավը որպանսիզմի գոն դարձել:

Ժ. Լիդարիսյանը դարձյալ նեմ գալիս լինում է խոսքս, հայտարարելով, քե եւ իր անագում եմ Հայաստանի ժողովրդին, քե եւ մեղադրում եմ ինձ հեմալանալ, որ եւ մեղադրում եմ ինձ դեմսությանը ժողովրդին երկու քեմներին բաժանելու համար վաճառողների եւ գեղատաղանտության: Եւ հասկանում եմ, որ «անագում է ժողովրդին» ասելով, նա ուզում է ընթերցողին իմ դեմ սրամարել, մինչդեռ ընթերցողին իմ դեմ կարող էր սրամարել միայն ընդդիմախոսի ճեմարիս ու համոզիչ խոսքը եւ մանափանդ դարձեւ կեցվածքը:

«Մեծ լուրջություն» նվիրված «Կարոտանի, Սեւակի եւ Կոմիտասի» եղբայրական կյանքի վերջին օրերին: Այս «Արջին արևազայր» ծավալուն վերջ, որի հեղինակներն են Գրիգոր Չեյթոնյանը եւ Մեծ եղբորի գոն մեր մյուս փայլուն մտադրականները: Իսկ դուք, այս փաստերը մի կողմ դրած, «կասկածում» եմ, վործում եմ մեմեր կարդալ, դարձյալ նախագրություններ եմ վերագրում ինձ եւ գրում, որ հարկալ քե «դա գեղատաղանտությանը կաղված հարց լինի»: Եղա՛վ, դարձում Լիդարիսյան, ինչու՞ չեմ ավատում ձե կենսագրությունը, ձե անցյալը, «Չորյան» հաստատությունը, որի կիմնադիր սեփական եմ եղել երկար ու երկար սարխել եւ դասարանի եմ Հայոց դասը, այսինքն այն ժամանակ ձե մեմեր իսկ չի անցել, քե «մեզ անդամադրում են գեղատաղանտությունն ու նրա հեղինակները»: Ինչու՞ կրքացատեմ այս հանկարծակի կերտարանափոխությունը եւ ար-

անի շուրջը նայեմ, նայեմ, նայեմ, մի գրեցեմ, այս կոչակաղ կորոզը, Եղեմնի այս անգուզական հուշարձանը ովե՛ր են կատարել: Կոմունիստները չէ՛ն: Հե՛տ» ինչ: Չէ՛ որ կոմունիստները, կենտրոնի ճեման հեմալանով, քեմով էլ գեղատաղանտության հարցի սերերը չէին, դարձյալ ինձ մեղադրելու լռեցնելու, ժողովրդին սիրաւանելու մի ակն էր դա, քե կողմն խեղացի ակն: Չեմ միջոցառումներն էլ խեղացի ակն երբ. ով է բան ասում...

Դուք մեղադրում եմ նաեւ իմ կարճատևությունը, հարց այդով, քե «Արյուք գեղատաղանտությունը դեմ է դեմսության ֆաղափականության հի՛մը լինել», այն դեղմում, երբ ինչ սեմով սոխակի վրա գրել եմ, որ «դեռ նոր նոր ոսկի կանգնող մեր դեմսության համար դեռես վաղ է Հայոց դասնագիտության դրուական կարգի լինել, դեմսությունը գոնե այսօր դեմ է գործի յուրովի, ձողորմ ու իր մտավորականությունը յուրովի»: Գրել եմ, չէ՛, ինչու՞ եմ ինձ վերագրում նաեւ այն մեղադր, որ եւ չեմ գործել: Ուրիշ հարց, որ դեմսությունը, կրկնում եմ, սեփական գործակալները, չլռեմ է փարաքի ժողովրդի վզին, չլռեմ է հեմո հեմոները, կարի կարի ներքինն նրան, քե անցյալը «սակամ» է կամ «աղբանում», չլռեմ է մեր ազգային ցավը որպանսիզմի գոն դարձել:

ՏՄՐԱԵՐ

Տնօրենը «գոն» է Մինչդեռ նվիրասվորության համար պիտի է շնորհակալ լինել

Հայաստանի դասնության դեմական բանգարանի սեփական ներկայացալ սեղով, քե օրես Հայաստանում իր աւակներն է հեմ հյուրընկալված ու ռուզվահայ մի ուսուցչուհի բանգարանին է նվիրել հիսուն ամերիկյան դոլար:

Ուսուցչուհին, որի հանգուցյալ ա մուսիքը բանգարանի հեմ ինչ որ անը յուրյուն էր ունեցել, ցանկացել էր ստանալ որեւէ վկայարուր իր նվիրասվորության մասին «ամուսնու արխիվը լմնցնելու համար»: Ժամանակի տղության դասնառու ուսուցչուհին այն ստանալ չէր հասցրել: Եւ փողը սվել էր բանգարանի աւխասակ ցուռուն, խնդրելով հանձնել սեփական ցանցը եւ աւակներն է հեմ հեմացել:

Ուսուցչուհու խնդրանքը կատարելու առաւելությունը իմ առաջին այցը բանգարան անցալ աղարդուն, քանի որ սեփական միջանցում հայտարարեց, քե ինչը նվիրասվորության մասին տեղյակ չէ, դեմ է դիմել հաւակաղաղությունը:

Հաջորդ օրը բանգարան ներկայացալ ուսուցչուհու մեթոմերից մի է ռիսասարդ, որը վերադարձալ ավելի կրակալ մեթոմ ստացալ, հայտնե լով, քե սեփական բորբոկել է, առաջարկել եւ վերադարձնել 50 դոլարը, հայտարարելով, քե ստացալան

Տունիսի վերջին կսոսվի Տոմիսաննես Երազի 80-ամյակը

Հովհաննես Երազի ծննդավայրում Գյումրիում, շուրջ ու հանդիսավորությամբ կսոսվի հայոց մեծ բանաստեղծի ծննդյան 80-ամյակը: Հորեյանական հանդիսությունները տեղի կունենան հունիսի վերջին: Քաղաքը կունենա խաղաղ և սեղանակալ Առաջին համաշխարհային պատերազմի ժամանակահատվածի հիշատակը: Միջոցառման հյուրերն էին կրթության վարչության ղեկավարները, դասախոսները, հասարակական գործիչները: Միջոցառման հյուրերն էին կրթության վարչության ղեկավարները, դասախոսները, հասարակական գործիչները: Միջոցառման հյուրերն էին կրթության վարչության ղեկավարները, դասախոսները, հասարակական գործիչները:

Երազյան բարձր կրթական մասնագետները ներկայացրին իրենց հետազոտությունները: Գյումրիի փողոցներից մեկը կոչվի Երազի անվամբ, իսկ գրոսայգում կենդանի կունենան հուշարձաններ: Բանաստեղծի հիշատակը կպահպանվի Երազյան նվիրական վայրերում: Կրթության «Հովհաննես Երազի կենդանի հիշատակ» ցուցահանդեսը, Հայաստանի գրողների միության տեղի բաժնում կանցկացվի «Երազյան ընթերցանություն»:

«ՄՄՄՄՄ»

Հայաստանի անկախությանը նվիրված միջոցառում 122 դպրոցում

Երեկ, Երևանի քիվ 122 դպրոցում (սեփեմբեր Կարինե Լավասարյան) անցկացվեց Հայաստանի անկախությանը նվիրված միջոցառում: Հինգերեք երեք ու բանաստեղծություններ: Դպրոցի ուսուցիչները և աշակերտները ջանքերով կազմակերպեցին միջոցառման մասնակից աշակերտներին մի մասը հայրենադարձներին, որոնք մի քանի օրվա ընթացքում սովորել էին խոսել վարժ և գեղեցիկ հայերենով: Միջոցառման հյուրերն էին կրթության վարչության ղեկավարները, դասախոսները, դասարանի ղեկավարները:

Այլևս չաղանկ թափանցողազրված գրեթե

Վաղուց արդեն մայրաքաղաքի թափանցողազրված գրախոսները (աղանկոտ կոմի հարեանությամբ զսնվող) չի ստանում նախատեսված գրեթե: Ֆինանսավորված չլինելու հետևանքով «Երևանգիր» միավորումը չի կարողանում Մոսկվայից տեղափոխել հասանելի գրականությունը, իսկ հավելավորումներով այդ գործն իրականացնելը ոչ բոլոր թափանցողներին է հասանելի: «Երևանգիր» միավորման սեփեմբերի կարծիքով, նյութական միջոցների հեշտ կազմակերպությունները կարող են հասցնել միավորման լուծարմանը:

ԳՐԱԳՈՐԾԱՆ, ՏԵՐՄԻՆՆԵՆ ՏԵՐՄԻՆՆԵՆ ԱՆՈՒՆԱՆ

Հայ գեղանկարչական ցուցահանդես Բեյրութում

Մայիսի 8-ին Բեյրութի ՀԲԸՄ Քաղաքի Մովսիսյան կենտրոնի Անդրանիկ Սեւան ակումբում բացվել է հայ գեղանկարչական հավաքական մի ցուցահանդես, տեղեկացնում է Բեյրութում լույս տեսնող «Չարսոն» մայիսի 4-ի համարում: Ցուցահանդեսը հովանավորել է Լիբանանի Հանրապետության առևտրի և սննդի նախարար Տիգրան Գեյրաբյանը:

Ոչ եւս է հայ երաժշտության երախտալիտ Գորգեն Միրզայան-Սյունին

Այդպիսի 13-ին Ամերիկայի Միջին գետահովտում տեղի կազմված Վախանգյան ամերիկահայ համայնքի հայտնի դերերից մեկը հայ երաժշտության ջանասեր ու երախտալիտ Գորգեն Միրզայան-Սյունին, հայտնի է «Ամերիկյան Միջին Սիբիր» բարձրագույն իր վերջին համարներից մեկում:

Ողջ խմբավոր Գորգեն Սյունին համերգներով հանդես է եկել 42 տարի Երևանում (1940-1982) Միացյալ Նահանգների ամբողջ արևելյան սահմանի երկայնքով Բոստոնից մինչև Նյու Յորք և Վաշինգտոն: 1971-ից համագործակցել է ՀԲԸՄ-ի հետ: Նրա երգչախմբային և դասարանի համերգները Ամերիկայի երաժշտական ակադեմիայում, Ռոբին Հույ Կոլումբիայի և Իրվին լատերում միջոցով են ղեկավարել հայկական ազգային երաժշտության ակադեմիայից: Ֆիլադելֆիայում, որտեղ աղբյուր է ստեղծագործել և նա:

Գորգեն Միրզայան-Սյունին ծնվել է 1910 թվին, Երզրումում: Ողջին է առողջների գերդասանից բանահավաք երաժշտական և արդի հայկական համերգային երաժշտության

հիմնադիրներից կոմպոզիտոր Գրիգոր Միրզայան Սյունի (1876-1939): Հասարակական ֆիլադելֆիայում, Գորգեն Սյունին այնպես է հիմնել և ղեկավարում ընկերություն, որի նախագահն է եղել երկար տարիներ: Հայոց երեքն ժամանակ նրա աղբյուր փորձություններն ու ուսական հեղափոխության ընթացքում Հայաստանում և Վրաստանում նրա ունեցած փորձությունները հարուստ նյութ են դարձել ինչպես «Ֆիլադելֆիա Ինկուարյուր» քերթի, այնպես էլ Բիբլանական երաժշտության ակադեմիայի կազմակերպության ղեկավարում:

Գորգեն Սյունին ամուսնացած էր Արամ Բեղաբեյանի հետ: Երկու զավակներից Ռոնալդը Չիկագոյի համալսարանում էր ֆալսետային դասավանդում և իսկ Լիդան անգլերեն էր դասավանդում Ռեյս Գեյսեր համալսարանում:

Կամերային երաժշտության ռուն
Հունիսի 2-ին
ԹԱՄԱՐ ՀՈՎՀԱՆՆԻՍՅԱՆ
(դաճանուր)
Շրագում՝ Մոցարտ, Շոպեն, Լիստ
Համերգին մասնակցում է Ա. Բարաջանյանի անվան մրցույթի դափնեկիր Կամիլա Երկանյանը
Սկիզբը ժամը 16-ին:

«Առաջինը» արժանացրել է մեծ հաջողություն ունենալ, փորձի ծաղիկների հետ մասնակցելով խոսել, փունջ տարել: Բողոքների մեջ ինչ-որ բանով կլուծվի, կանցնի: Իկերանան անդր, հավասարակշռություն է բերում: Հայաստանում միակ դրոշմախոսող ծաղիկատար Արդա Բարաջան Կոզմոյանի անհասկանալի ցուցահանդեսի այս անգամից հասցնել, ինչպես տեղեկացրել են մեր երեկվա լուրի մեջ, Խնկա Աղոյր գրադարանն է: (Երևանցիները ծանոթ են Ա. Կոզմոյանի 1986-ին

ուսումնասիրելու հարմար առիթ է ներկայանում: Բայց եւ չնոտանալ, որ ծաղիկատարան արվեստը դաստիարակ է գիտելիքներ կերտարվեստից, ճարտարապետությունից, ֆունկցիոնալ քաղաքաշինության հետ աշխատելու տեխնիկական միջոցների կիրառմամբ: Երևանցին ծաղիկներ սիրում է սիրում է նվիրել ծաղիկազանգից դարձրելու կողմ կողմի բարեկամ փնջածը, բայց սիրով օգտվում է նաև «Բարձր Նյուտոն սերվիսի» հարգարած փնջերից: Բարձրինի հարգարանների մասին խոսելիս, ինչպես Արդան դրոշմախոսող տեսակետից

են 2 ու ճարտարական և երկրաչափ: Գաղափարները վերագրված են և երկրաչափից արժեքները են «ավելի բարձր փիլիսոփայություն ներկայացնելով»: Եվ ինչքանա ջրի մեջ աղբյուր ծաղիկների հարգարած նշանակությունն այս դեպքում իսկապես չափազանց մեղ ու անխոս է: Իկերանան հոգեբանի դասում դիտելով դասական բարձր երկին, միջինը մարդ, ցածրը երկիր գլխավոր սկզբունքը, դասական էին ունի: 7-րդ դարում այն ֆունկցիոնալ է եղել, եւ նրանց ստեղծած փնջերը ուղղված են իկերա-

Իկերանան լուր արվեստ է եւ թանկ հաճույք հայաստանում

Ժամանակի սահմանում 1987-ին Գորգենի ծանր Զարեհի 90 տարեկան նվիրված ցուցահանդեսներին: «Իկերանան խոսի ու փիլիսոփայության արվեստ է, գրադարանի ընթացող մանուկները դրանից ազատ լինելու մեծանուն: Կզան, կնային, գեղեցիկը կենսուն, բայց իմ արվեստն ավելի բարձր է կասկանալի լինել մեծերին»:

Արդա Կոզմոյանը 1981-83-ին սովորել է Բեյրութի Մոզեզոս ճարտարական 3 խոսող դպրոցներից մեկում, աշակերտել է Արտ Թարաբոյանին (80-ականներին Արտ Թարաբոյանը հայ հեռուստադիտողին ծանոթացնում էր իկերանայի գաղափարներին): Նրա ասելով, Թարաբոյանը Միջին Արտալուծ անձնակազմ է: Այստեղ ծաղիկատարանն սեփական դպրոց բացելու խնդիր էին Արդային առանձնապես չի ոգևորում իկերանայով գրադարանը բանկ հաճույք է Հայաստանի ներքին վիճակն հնարավորություններ էր ընձեռում: «Հայաստանը արեւադարձային երկիր չէ, յուրաքանչյուր ճյուղ կարելի էր մասնավոր դրա մասին: Բայց սա չի նշանակում, թե Երկրորդ աշխարհում ծանաչում գտած Արտալուծ այս արվեստը Հայաստանում ողջի եզակի ցուցահանդեսներով իր տեղն ունենա»: Երե իկերանան նաև լուրյան է, որնան էլ թուսանյութով

չունենալ: «Նրանք շատ արվեստ էին ստանում, ամենակարևորը սիրել են աղիս ծաղիկը»:

նայի նախախնամը: Ցուցահանդեսում կան ճարտարական ողի դասական և ազատ հարգարաններ, որոնց խոսի նշանակական վերագրերը «Արտալուծ սեր», «Երեւոն», «Ուշագուծ կրթականություն», «Տղամարդու երազը», «Հավերժական սեր», «Բնարականություն», «Շատերից մեկը», «Ես եւ նա», հեղինակն անձնական նախախնամը ցուցահանդեսին չվերագրեց իկերանան ինքը որեւէ ինչ: «Վերագրի «սահմաններում» հետաքրքիր էին ընթացում ոչ միայն ամենաարժեք բնանյութերը արժանի տեսներ, վաղ, կապալ, երեւանի, հարվելի հաստ տեսներ, կակոս, ցորենի հաստեր, վաշի և այլ ծառերի ծաղիկներ, այլև սովորներ: «Ծաղիկներ ու մարդ» միակ օրինակ իկերանայի «Ես իմ անուշ Հայաստանի արեւահամ թանկ եմ սիրում» վերագրերը իսկապես «եղանակով է» ծրարի ամենում վաղ դեղին ու կարմիր խնձորներ, արևի գույն դրոշմ, խաղողի, ոլկույզներ, նոտ, իսկ կենտրոնում դեղին, կարմիր վարդեր, դեղին վարդակալալ:



Ամեն օր նրա իկերանա ինչպես Արդայի ծանր չի ծնվում: «Սարում եմ այն ժամանակ, երբ դարձախոս ծաղիկներ բացվում են, չնայած մոտ 70 քաղաք ունեմ, որոնց ծաղիկները մասնաշաղկապում են տուն»:

Խնկա Աղոյր գրադարանում բացված ցուցահանդեսին, որտեղ ներկայացված է 43 աշխատանք, մասնակ է աշխատել 2 օրում: «Ինձ օգնեցին Նորի բնակիչները, իրենց այգիներից ցանկացածս բուսանյութն ինձ տրամադրելով, նաև ղեկավար համարախոսի սեփեմբեր մեզանում եզակի Նոր աշխարհ ժամանակակից ճյուղեր տրամադրելով»:

Ցուցահանդեսում ընդգրկված սարքեր աշխատանքներն արձանագրում

նրա ասելով, ցորենի հաստեր, վաշի և այլ ծառերի ծաղիկներ, այլև սովորներ: «Ծաղիկներ ու մարդ» միակ օրինակ իկերանայի «Ես իմ անուշ Հայաստանի արեւահամ թանկ եմ սիրում» վերագրերը իսկապես «եղանակով է» ծրարի ամենում վաղ դեղին ու կարմիր խնձորներ, արևի գույն դրոշմ, խաղողի, ոլկույզներ, նոտ, իսկ կենտրոնում դեղին, կարմիր վարդեր, դեղին վարդակալալ:

ՀՅՈՒՄԱՆԻՏԱՐ

Կոմիսսա ֆառչակի երեխ համերգները կարևոր լիցի հայ համայնքին

Փոխաբերվել է Միացյալ Արաբական էմիրություններում արդող հայության քիվը հազիվ 1500-ի հասնում: Հայերը հիմնականում ապրում են Աբու Դաբի, Դուբայ և Զարա Կադիսներում, հանգրվան են վերջին 20-25 տարիների ընթացքում Միջին և Արևմտյան Ասիայի երկրներից, հասկապելու Լիբանանից, Սիրիայից, Իրանից, մասամբ Պարսկաստանից:

Հայ համայնքի՝ Աբու Դաբիում գործող հայկական մշակութային ընկերակցության իրավունքով մայիսի 25-ին էմիրություններ մեկնեց Կոմիսսա ֆառչակը: Այդը համընկավ հայոց ցեղասպանության 80-ամյակի զգուշացմանը նվիրված միջոցառումներին, որոնց նույն ժամանակահատվածում կայանալու է Արաբական Միության շրջանում: Միջոցառմանը ներկա կլինի Չարեհ Կոզմոյանը, որն արժանացել է մեծ ճանաչման և մեծ համբավ: Ներկա էին Լեոնային Լիբանանի նահանգապետը, Լիբանանի հյուպատոսը Էմիրություններում, բարձրաստիճան այլ հյուրեր:

Համերգին ներկա էին Մեծի Տանն Կիլիկիոյի Չարեհ Կոզմոյանը, որն արժանացել է մեծ ճանաչման և մեծ համբավ: Ներկա էին Լեոնային Լիբանանի նահանգապետը, Լիբանանի հյուպատոսը Էմիրություններում, բարձրաստիճան այլ հյուրեր:

«Վերջին Արաբական Միացյալ Էմիրություններից հայերենի վերադարձով Կոմիսսա ֆառչակը: Այդպիսով մասին է դասնում կազմակերպելու Գեորգ Բաղդասարյանը: Բաղդասարյանը համերգին (կազմակերպել էր Աբու Դաբիի հայ մշակութային ընկերակցության ջանքերով), բացի հայ համայնքի ներկայացուցիչներից, ներկա էին բազմաթիվ օտարերկրացիներ, ինչպես նաև էմիրություններում հավասարազրկված դիվանագետներ: Հուզիլ էր տրամադրվել իր արդիվի 30-ին Աբու Դաբիի մշակութային հիմնարկության շրջանում կայանալու համերգը: Հայ արվեստի մի իսկական հարթաբալ: Տաղանդավոր երաժիշտների կատարողական բարձր արվեստը հայոցի առաջին ցուրակ, հանրապետության մոլ արհեստ էր: Թաղանդային ղեկավարությամբ, կատարողական գերեց հանդիսատեսին և հասաստեց Արամ Կոզմոյանի մի առիթով Կոմիսսա ֆառչակին հայ երաժշտության գոհար ընթացումը:

Քաղաքային համերգային առաջնությունը հոգեբան սնունդ սկզբ հայրենիքից հեռու արդող մեր հայրենակիցներին: Բացի համերգային ծրագրից խոսքը բազմաթիվ հանդիպումներ և գրույցներ ունեցավ հայ համայնքի ներկայացուցիչներին հետ, որոնց ընթացքում Երևանից հայրենիք-սիրտով կաղերի ներկա վիճակի, աստվածային վերաբերման, Հայաստանի սնտեսության հզորության վերականգնման և այլ խնդիրներ: Էմիրությունում արդող հայերը, ԵՊՐ:

իվ իրենց աշխատանքային, լեզվի իմացության, վայելում են տեղական իշխանությունների հարգանքն ու վստահությունը և իրենց լուծում են ներդրում երկրի առաջընթացության գործում: Գեորգ 20-25 տարիների ընթացքում էմիրություններում արդող հայ ճարտարապետները Պեր Արամյանի, Վարդան Ինգիլիզյանի, Անդրանիկ Կարյանի (վերջինս ավարտել է Երևանի ոլիտեխնիկական ինստիտուտը) նախագծերով կառուցվել են բազմաթիվ արդիական ընկերակցություններ: Կան նաև հայտնի ծեղանարկներ, խոսող ընկերության ներկայացուցիչներ, բանկային և առևտրի բնագավառի աշխատողներ, որոնք իրենց հիմնական աշխատանքն զուգահեռ գրավում են ազգային, հասարակական գործունեությամբ ջանալով հնարավորինս սերացնել կաղերը հայերին հետ:

Շատերը համախմբված են Աբու Դաբիի մշակութային ընկերակցության շրջանում: Արամյան Կարյան Բաղդասարյանը ընկերակցության գործունեությունները Անդրանիկ Կարյանը, Թոմս Բաղդասարյանը, Զարեհ Կոզմոյանը ամիսներ ատաղ մեծ աշխատանք են անում Կոմիսսա ֆառչակի հյուրախաղերի առիթով ժամանակին դասախոսներին բարձրակարգ վարձարանները, համերգների ծրագրեր, հետազոտություններ, որ համերգները լուսաբանվեն տեղի արաբական և անգլիական թերթերում:

